

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 lipca 2021 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego P. W. kwoty 1501,87 zł, w tym od kwoty 1298,33 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zarzucił brak legitymacji czynnej i biernej, a także nieudowodnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. W. dokonał rejestracji i utworzenia konta klienta na platformie internetowego pośrednika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. W dniu 8 lutego 2019 roku dokonano weryfikacji P. W. w serwisie (...) (weryfikacja – k.21). W dniu 6 sierpnia 2019 roku doszło do zawarcia ramowej umowy pożyczki nr (...) między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., a P. W.. W dniu 6 sierpnia 2019 roku (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zawarła z P. W. umowę pożyczki (...) na kwotę 1000 zł wraz z prowizją 286,40 zł i odsetkami umownymi w wysokości 12,33 zł na 45 miesięcy z (...) 588,34 %. W dniu 24 września 2019 roku doszło do zawarcia ramowej umowy pożyczki nr (...) między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., a P. W.. Zgodnie z par. 6 umowy pożyczkodawca dopuszcza udzielenie pożyczki refinansującej udzielonej uprzednio przed podmiot współpracujący z pośrednikiem. Refinansowanie możliwe jest po uiszczeniu opłaty za refinansowanie na rzecz pożyczkodawcy. Pożyczka ma na celu spłatę pożyczki na warunkach określonych w umowie. Umową pożyczki refinansującej uważa się za zawartą w chwili uznania rachunku bankowego pośrednika przelaną kwotą opłaty za refinansowanie. W dniu 24 września 2019 roku doszło do zawarcia ramowej umowy pożyczki refinansującej nr (...) między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., a P. W. na kwotę 1298,33 zł wraz z opłatą za refinansowanie w wysokości 298,33 zł i odsetkami umownymi w wysokości 12,33 zł. Do umowy dołączono tabelę opłat i prowizji. W dniu 24 września 2019 roku P. W. za pośrednictwem platformy pożyczka.plus dokonał wpłaty kwoty 300,32 zł tytułem opłaty za refinansowanie umowy nr (...) (umowy ramowe k. 11-16, umowa pożyczki i pożyczki refinansującej plus tabela opłat – 17-20, potwierdzenie przelewu - 22).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wezwwała do zapłaty P. W. pismami z dnia 15 i 23 listopada 2019 roku (wezwania do zapłaty plus potwierdzenia nadania – k. 23-27).

W dniu 16 grudnia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zawarła z DeltaWise OU umowę przelewu wierzytelności dotyczącej P. W. co do umowy z dnia 24.09.2019 roku, o czym zawiadomiono konsumenta (umowa z załącznikami, zawiadomienie o cesji – k. 42-58, płyta CD – k. 96). W dniu 27 sierpnia 2020 roku DeltaWise OU z siedzibą w T. zawarła z (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności dotyczącej P. W. co do umowy z dnia 24.09.2019 roku (umowa z załącznikami – k. 28-41).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dopuszczonych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. W ocenie Sądu nie było podstaw, aby podawać w wątpliwość okoliczności faktyczne wynikające z treści przywołanych wyżej dokumentów. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że dowody te tworzą spójny, niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to w pełni zasługujący na wiarę, materiał dowodowy. Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego zastosował także normy wynikające z art. 229 i 230 k.p.c. Sąd zobowiązał pozwanego do osobistego stawienia się pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania i uznania twierdzeń powoda odnoszących się do zawarcia i wykonania przez strony umowy pożyczki wskazanej w pozwie za

przyznane. Pozwany, prawidłowo wezwany na termin rozprawy, nie stawiał się bez usprawiedliwienia i nie stawiał się także jego pełnomocnik, wobec czego Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego. W efekcie fakt zawarcia umowy pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenie, oraz fakt wpłaty opłaty za refinansowanie pożyczki należało ocenić jako milcząco przyznane przez pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Mając na względzie stanowiska procesowe stron, rozstrzygnięcie o zasadności wytoczonego powództwa wymagało w pierwszej kolejności poczynienia ustaleń w zakresie istnienia po stronie powoda czynnej legitymacji procesowej, tj. prawa do dochodzenia roszczenia z tytułu umowy pożyczki. Legitymacja procesowa to wypływające z prawa materialnego uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) i do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

W niniejszej sprawie rolą Sądu było ustalenie czy powód udowodnił istnienie i wysokość zobowiązania pozwanej z tytułu umowy pożyczki, a w dalszej kolejności fakt nabycia tegoż zobowiązania w drodze umowy cesji.

Powód dochodził od pozwanej należności z tytułu umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Powód powołał się także na umowę cesji. Zgodnie z treścią art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Sąd uznał, że pozwaną łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa pożyczki i pożyczki refinansującej na mocy, której udzielono mu pożyczki w kwocie 1298,33 zł, a którą pozwany wraz z odsetkami oraz prowizją zobowiązał się spłacać w terminie i wysokości wskazanych w umowie. Stanowiąca podstawę żądania umowa kwalifikuje się jako umowa o kredyt konsumencki i umowa ta zawierana była przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość. W takim przypadku obowiązek doręczenia umowy o kredyt konsumencki zostaje spełniony poprzez doręczenie umowy za pośrednictwem Internetu np. poprzez przechowywanie oświadczeń wymienianych pomiędzy pożyczkodawcą i konsumentem w systemie i udostępnienie wersji elektronicznej konsumentowi m.in. poprzez możliwość wydruku. Jak każda umowa, tak i umowa zawarta na odległość dla swego istnienia wymaga wymiany zgodnych oświadczeń woli obu stron, co w przypadku umowy pożyczki wymaga oświadczenia biorącego pożyczkę, że zobowiązuje się on zwrócić tę samą ilość pieniędzy lub rzeczy (art. 720 k.c.).

Jeżeli chodzi o zawarcie umowy pożyczki to należy wskazać, że nie budzi wątpliwości Sądu, że doszło do złożenia przez pozwaną oraz pierwotnego wierzyciela zgodnych oświadczeń woli w zakresie udzielenia pożyczki na kwotę 1298,33 zł oraz obowiązku spłaty pożyczonej kwoty wraz z prowizją i odsetkami do dnia 8 listopada 2019 r. Z samego założenia Umowa Ramowa odnosi się przynajmniej do kilku umów danego rodzaju zawieranych w przyszłości, ma charakter umowy ogólnej pomiędzy stronami. Powód w sposób przekonywający wyjaśnił procedurę zawierania umowy ramowej pożyczki oraz umów jednostkowych pożyczek, w tym wskazał, że pierwotny wierzyciel nie wymagał ponawiania przelewu weryfikacyjnego przy każdej kolejnej pożyczce jednostkowej, bowiem wnioski o jej udzielenie był składany przy użyciu profilu użytkownika utworzonego po zawarciu ramowej umowy pożyczki. Z takiego profilu korzystał właśnie pozwany. Przechodząc dalej do ustaleń związanych z wysokością kwoty pozostałej do spłaty z tytułu umowy pożyczki, należy wskazać, że w swoich pismach procesowych strona powodowa w sposób jasny i przejrzysty wyjaśniła w jaki sposób doszło do ustalenia żądanej kwoty. Wyjaśnienia powoda w tym zakresie nie budziły wątpliwości Sądu, a strona pozwana poza ogólnym zakwestionowaniem roszczenia co do wysokości, nie przedstawiła żadnych twierdzeń, które zakwestionowałyby kwotę wskazaną w pozwie. Sąd uznał zatem zarzut niewykazania wysokości zobowiązania

jako nieuzasadniony. Z dokumentów przedstawionych przez powoda jasno wynikała wysokość zobowiązania. W tej sytuacji nie budzi wątpliwości, że na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu kwoty pożyczki refinansującej w wysokości 1298,33 zł. Nadto, jak wynika z potwierdzenia przelewu pozwany dokonał w dniu 24 września 2019 roku wpłaty kwoty 300,32 zł tytułem refinansowania co do umowy pożyczki nr (...), który to numer umowy jest tożsamy z zawartą pierwotnie umową pożyczki, a data zbieżna z datą pożyczki refinansującej.

Umowę pożyczki zawarto przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Definicja umowy na odległość zawarta została w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tekst ujednolicony Dz. U. z 2020 r. poz. 287). Zgodnie z tym przepisem umowa taka jest zawierana przez przedsiębiorcę z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Ważnym warunkiem zawarcia umowy pożyczki na odległość jest przedstawienie konsumentowi przed zawarciem umowy w sposób jasny i zrozumiały wszystkich informacji na temat warunków i kosztów pożyczki. Dlatego na stronach firm pożyczkowych znaleźć można suwaki służące określeniu dokładnych kosztów pozyczenia konkretnej sumy pieniędzy, ramowe umowy pożyczek oraz tabele opłat. Niewątpliwie z inicjatywy pozwanego doszło do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tekst ujednolicony Dz. U. z 2020 r. poz. 344). Zawarta pomiędzy wierzycielem pierwotnym, a pozwanym umowa określona jako umowa pożyczki gotówkowej pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst ujednolicony Dz. U. z 2019 r. poz. 1083). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Przedmiotowa umowa pożyczki spełnia powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy.

Konsument, który zawarł na odległość umowę o usługi finansowe, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w niniejszej sprawie w terminie czternastu dni od dnia zawarcia umowy pożyczki (art. 27 ustawy o prawach konsumenta). Pozwany nie wykazał, że od umowy tej odstąpił, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.p.c.

Na stronie internetowej wierzyciela pierwotnego udostępniany został formularz informacyjny dotyczący pożyczki konsumenckiej, który jest jednocześnie wnioskiem o udzielenie pożyczki i wypełniając ten wniosek, klient wyraża chęć w ten sposób zawarcia umowy pożyczki. W formularzu należy wpisać dane, które są niezbędne pożyczkodawcy do oceny zdolności kredytowej klienta i podjęcia decyzji o udzieleniu pożyczki. Pozwany wypełniła formularz zawarty we wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej, wyraził zgodę na weryfikację swojej zdolności kredytowej, podając swoje dane osobowe, nr pesel, nr dowodu osobistego i miejsca zamieszkania. Po zweryfikowaniu wierzyciel pierwotny udzielił pozwanemu pożyczki, wskazując jej wysokość, dzień wypłaty, harmonogram spłaty, roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, całkowity koszt pożyczki i całkowitą kwotę do zapłaty oraz nr rachunku pozwanego, na który została zrealizowana wypłata. Podkreślić należy, że pozwany nie wykazał, by ktoś wykorzystał jego dane osobowe do uzyskania pożyczki. Logicznym w świetle zasad doświadczenia życiowego jest, że gdyby zdarzenie takie miało miejsce, to pozwany zawiadomiłby organy ścigania, a na pewno stawiłby się w Sądzie, by podjąć obronę przed nieuzasadnionymi roszczeniami powoda. Tak postępuje człowiek należycie dbający o swoje interesy. Tym bardziej, iż dane z potwierdzenie przelewu opłaty za uzasadnienie są tożsame z danymi wskazanymi w umowie. W związku z powyższym dowody przedłożone przez powoda w ocenie Sądu są wystarczające dla uznania za udowodniony fakt zawarcia umowy pożyczki i nie stoi temu na przeszkodzie okoliczność, że żaden z wyżej wskazanych dokumentów nie został własnoręcznie podpisany przez pozwanego.

Podkreślić należy, iż rozkład ciężaru dowodu kształtuje się według ogólnych reguł dowodzenia wynikających z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym, wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). W świetle wynikającej z tego przepisu reguły za prawdziwe mogą być w procesie cywilnym przyjęte jedynie te fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane.

Na podstawie przedmiotowej umowy pożyczki pozwany był zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy kwotę pożyczki w tym kapitał 1000 zł oraz uiścić prowizję ustaloną na kwotę 286 zł i 12,33 zł tytułem odsetek umownych za korzystanie z udostępnionego kapitału, a kolejno w zakresie umowy refinansującej uiścić opłatę za refinansowanie w wysokości 298,33 zł. Wysokość prowizji i odsetek oraz opłaty refinansującej nie przekracza górnego pułapu sumy pozaodsetkowych kosztów kredytu określonego w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z ust. 1 powołanego artykułu maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Art. 36a ust. 2 stanowi natomiast, iż pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Ponadto, w ocenie Sądu, pozwany składając wniosek o udzielenie pożyczki, otrzymał rzetelną informację zgodną z art. 7 ww. ustawy o kredycie konsumenckim, do dostarczenia których kredytodawca jest zobowiązany przy zachowaniu jednoznaczności, zrozumiałości i widoczności. Sąd nie dopatrył się przy tym w postanowieniach analizowanej umowy podstaw do zakwalifikowania ich jako klauzul abuzywnych.

Zdaniem Sądu, w analizowanej w sprawie umowie wskazano w sposób jednoznaczny wysokość owej opłaty oraz wyartykułowano to, że pożyczkobiorca obowiązany jest do jej uiszczenia niezależnie od zwrotu kwoty pożyczki. W konsekwencji, postanowienia nakładające na pożyczkobiorcę obowiązek uiszczenia prowizji uchylały się spod oceny abuzywności pod kątem przesłanek wymienionych w art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. Natomiast nawet gdyby dokonać w powyższym zakresie oceny odmiennej, to zdaniem Sądu i tak nie można uznać, aby wskazane postanowienia były abuzywne. Nie zostały tu bowiem spełnione przesłanki: ukształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. Nie było też zastrzeżonych żadnych innych pozaodsetkowych kosztów kredytu. Bezzasadny jest również zarzut niewykazania roszczenia odsetkowego, ponieważ zasady naliczania odsetek wynikają wprost z treści umowy pożyczki.

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał za chybiony zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Na poparcie swojego żądania powód przedstawił w szczególności umowy przelewu wierzytelności oraz wyciąg z wykazu wierzytelności do umowy sprzedaży wierzytelności wraz z oświadczeniami i podpisami w formie kopii, jak również w formie płyty CD. Nadto przedstawił również stosowne pełnomocnictwa dla osób podpisujących ww. umowę. Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut, że umowa cesji nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych, gdyż usunięto z niej fragmenty jej treści. Wskazać należy, że przedstawienie w wykazie wierzytelności jedynie danych dotyczących roszczenia objętego postępowaniem ma na celu zanonimizowanie umowy i jest standardową praktyką z uwagi na ochronę danych osobowych dłużników. Należy zgodzić się z powodem, że przedstawienie pełnego odpisu załącznika do umowy cesji, obejmującego dane wszystkich osób, wobec których

wierzytelności zostały objęte przelewem, mogłyby być poczytywane jako naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych. Przede wszystkim zaś byłyby zbędne, skoro w niniejszej sprawie istotne było jedynie to, czy powód nabył wierzytelność dochodzoną przeciwko stronie pozwanej. Treść wykazu wierzytelności nie budziła wątpliwości Sądu – rozstrzygnięcie o roszczeniu skierowanym przeciwko pozwanemu nie wymaga analizy innych wierzytelności nabytych przez powoda.

Z tych względów Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji orzeczenia, zasądzając obok kwoty 1298,33 zł kwotę 203,54 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od dnia wymagalności roszczenia tj. 9.11.2019 roku (dnia kolejnego po wymagalności roszczenia) do dnia 22 lutego 2021 roku (dnia poprzedzającego złożenie pozwu w epu).

Na podstawie art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, chociażby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 23 lutego 2021 roku tj. dnia złożenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 59).

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, zgodnie z przepisem art. 98 § 1 i 3 k.p.c., mając na względzie fakt uwzględnienia żądania powoda w całości. Na koszty procesu poniesione przez powoda w wysokości 1117 zł złożyły się w niniejszej sprawie: opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł (uiszczona w elektronicznym postępowaniu upominawczym), koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 900 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda została ustalona na podstawie § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony po dniu 07 listopada 2019, tj. po nowelizacji przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zaś w pozwie zawarto wnioszek o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Wobec tego, Sąd na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. od zasądzonych kosztów procesu zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie, liczone od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Zarządzenie(...)